

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. K.**, bytem O., O. J. 1930/6, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 02. 2014, č. j. KUOK 15819/2014, ve věci přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 21. 11. 2013, č. j. SMOL/219021/2013/OARMV/DPD/Hon, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se měl dopustit porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 23. 5. 2013

asi v 11:10 hodin v Olomouci na ulici Pekařská při řízení motorového vozidla tov. zn. Honda, X, neoprávněně vjel do úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“ s dodatkovým textem „IZS, MMOI, TSMO, MPO, DPMO 0 – 24 h, cyklisté, TAXI 0 – 24 h, dopravní obsluha 18 – 10 h, potraviny 12 – 14 h“, v době, kdy to není dovoleno ani dopravní obsluze. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.600 Kč.

[2] V žalobě žalobce namítal, že žalovaný vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí na podkladě dokazování správním orgánem I. stupně. Správní orgán skutečnost, která je skutkovou podstatou přestupku, nijak neprokázal. Lze se ztotožnit s žalovaným, že bylo dokázáno, že žalobce se nacházel s vozidlem Honda v ulici Pekařská v Olomouci, a že předmětné vozidlo řídil právě v ulici Pekařská. Žalovaný však potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným z konání, kterým neoprávněně vjel do úseku platnosti dopravní značky IP 27a. Tato skutečnost nebyla správním orgánem nijak prokázána a napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné. Žádný ze svědků nevypověděl, že by viděl žalobce vjet do úseku platnosti citované dopravní značky, ani taková skutečnost není popsána v úředním záznamu. Naopak svědkyně vypověděly ve prospěch žalobce (ač správní orgán tuto část výpovědi interpretoval jako důkaz svědčící proti žalobci), že dopravní značka, kterou měl žalobce porušit, byla zkontrolována, zda je dobře viditelná, nepoškozená a nezakrytá. Dále svědkyně vypověděly, že žalobce měl s vozidlem přijíždět z ulice Denisova v Olomouci. Vjezd do ulice Pekařská z ulice Denisova však není dopravní značkou IP 27a označen (důkaz: foto 1 – 5). Z toho vyplývá, že dopravní označení buď neexistuje, nebo ulice Denisova je součástí pěší zóny, která je označena dopravní značkou IP 27a na příjezdních komunikacích do ulice Denisova. Existuje však více příjezdových komunikací, kterými se lze dostat do ulice Denisova (důkaz: foto 6 – 8). Svědkyně však shodně uvedly ve své výpovědi, že dopravní značka byla zkontrolována. Svědkyně tedy zkontrolovaly pouze jednu dopravní značku IP 27a, kdy vzhledem k tomu, že ve své výpovědi nekonkretizovaly, kterou ulicí měl žalobce vjet do ulice Denisova, nelze mít za prokázané, že zkontrolovaly právě tu dopravní značku, kterou měla být osazena komunikace, po které do ulice Denisova vjel žalobce. Existuje zde pochybnost, zda veškeré příjezdové komunikace do ulice Denisova jsou osazeny dopravní značkou IP 27a. Žalobce si je jistý tím, že dopravní značku IP 27a neporušil. Správní orgán neprokázal, že by žalobce vjel do oblasti takovou přístupovou komunikací, která by byla dopravní značkou IP 27a osazena. Žalovaný měl proto rozhodnutí správního orgánu zrušit a věc vrátit k doplnění dokazování nebo řízení zastavit. Žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 5 As 126/2011 - 68. V projednávané věci existovala pochybnost, byť žalovaný tuto zcela ignoroval, neboť se ani nesnažil zjistit, odkud žalobce do ulice Denisova přijel, ani se nesnažil ověřit, kde umístěnou dopravní značku svědkyně kontrolovaly. Žalovaný měl proto vyhodnotit rozhodnutí správního orgánu jako nepřezkoumatelné, skutek jako neprokázaný a rozhodnout dle zásady *in dubio pro reo*. Žalobce odkázal na nález sp. zn. I. ÚS 864/11 a na rozsudek NSS, čj. 7 As 83/2010 – 66. Podle žalobce se správní orgán nijak nesnažil zajistit důkazy hovořící ve prospěch žalobce, a důkazy, které hovořily ve prospěch žalobce, interpretoval jako důkazy hovořící v jeho neprospěch. Správní orgán v rozporu s § 52 správního řádu neprovedl veškeré

důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Řízení o přestupku je ovládáno zásadou inkviziční a zásadou materiální pravdy. Z toho vyplývá, že správní orgán se měl sám, z úřední povinnosti, snažit o přesné a úplné zjištění skutkového stavu, k čemuž měl provést takové důkazy, které uznal za potřebné; avšak těch provést tolik, aby zjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Správní orgán měl tedy sám zjistit, že strážníci jsou vybaveni digitálními fotoaparáty, a měl se těchto zeptat, z jakého důvodu nevyfotili veškeré dopravní značky IP 27a na všech příjezdových komunikacích do předmětné oblasti. Taktéž měl zjistit, kterou dopravní značku svědkyně kontrolovaly (z jejich výpovědí vyplývá, že toliko jednu) a měl zjistit, proč se domnívají, že žalobce při svém vjezdu do oblasti měl a mohl vidět právě tuto značku. Následně měl jejich výpověď vyhodnotit jako nedůvěryhodnou, neboť je s podivem, že svědkyně si nemohly vybavit, jaké vozidlo žalobce řídil, avšak pamatovaly si po více než pěti měsících, že zkontrolovaly dopravní značku IP 27a. Svědkyně údajně zkontrolovaly dopravní značku IP 27a, čímž zjistily, že tato je osazena a je dobře viditelná; o této skutečnosti však nepořídily fotodokumentaci, ač bez dalších nákladů či nepřiměřeného úsilí mohly. Svědecké výpovědi tak dle názoru žalobce měl žalovaný a též správní orgán I. stupně vyhodnotit jako nedůvěryhodné. Správní orgán neprovedl dokazování tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a postupoval v rozporu s § 3 správního řádu a jím vydané rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Byť cestou do ulice Pekařská nebyla komunikace osazena dopravní značkou IP 27a, přestupku by se nedopustil žalobce ani v případě, že by tomu bylo naopak. Do uvedené oblasti totiž vjel kolem 9:00 hodiny, tedy v době, kdy by komunikace byla osazena dopravní značkou s dodatkovou tabulkou, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, byl oprávněn vjet, neboť zásoboval lékárnu v ulici Opletalova, o čemž nebylo v přezkoumávaném řízení sporu, kdy dodatková tabulka DZ3 IP 27a měla právě dopravní obsluhu v době od 18:00 do 10:00 hodin vjezd umožňovat. Bohužel v ulici Denisova došlo k technické poruše vozidla žalobce, kdy v důsledku této poruchy vozidlo přestalo jet. Žalobce proto kontaktoval společnost, která zajišťuje žalobci správu vozového parku, a se kterou má žalobce kontrakt zajišťující jemu využívání asistenčních služeb kdekoliv na území ČR. Tato společnost na místo vyslala asistenční vozidlo z nedalekého smluvního výjezdního místa. Toto vozidlo bylo osazeno technikem, který měl posoudit, zda je závada na místě odstranitelná nebo je zapotřebí vozidlo odtáhnout do servisu. Technik závadu vyhodnotil jako odstranitelnou a po příjezdu jeho kolegy s potřebnou součástí k výměně vozidlo též opravil. Samotná oprava si vyžádala asi 1 a půl hodiny času, příjezd technika trval něco málo přes půl hodiny (důkaz: přiložená faktura za opravu). Žalobce se tedy následně nacházel v ulici Denisova, kterou i v případě, že by příjezdová komunikace do této ulice byla osazena DZ IP 27a, musel opustit. Vyjdeme-li z tvrzení žalovaného, že oblast by byla skutečně osazena DZ IP 27a, žalobce by ani v takovém případě neměl jinou možnost, neboť parkovat v oblasti nebyl oprávněn, odtážen být nemohl (neboť by jiné vozidlo muselo do oblasti pěší zóny vjet) a tedy neměl jinou možnost, než z oblasti odjet. Na závěr je zapotřebí uvést na pravou míru údajné vyjádření žalobce na místě údajného spáchání přestupku. Skutečnosti tvrzené svědky o tom, co žalobce měl údajně říci, nelze připustit jako důkaz, neboť se jedná o interpretovanou výpověď, tedy nepřípustný důkaz. Proto se k těmto žalobce blíže nevyjadřoval, omezil se na konstatování, že výroky strážníků o tom, že ulicí jezdí již čtyři roky, nejsou pravdivé,

stejně jako některé další výroky. Žalobce hned po jeho zastavení sdělil, že nechápe, proč je stavěn, a proto odepírá výpověď, neboť se v prostředí obecní policie pohyboval a je si vědom toho, že strážníci v některých případech tvrzení podezřelého dezinterpretují a použijí proti němu. S odkazem na rozsudek NSS čj. 4 As 28/2010 – 56 měl žalovaný podle názoru žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, neboť v řízení bylo porušeno právo na obhajobu. Žalobci totiž nebylo ve sdělení obvinění (ani ve výroku rozhodnutí) sděleno, kde umístěnou dopravní značku měl porušit. Jen stěží tak žalobce mohl přezkoumat, zda je v takovém místě dopravní značka vůbec umístěna. Ve výroku není uvedeno, kde umístěnou dopravní značku IP 27a žalobce nerespektoval a kudy měl do úseku její platnosti vjet, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Správní orgán nijak neprokázal, že by žalobce měl vjet do úseku platnosti DZ IP 27a a dopustit se tak shora citovaného přestupku, neboť komunikace, po které žalobce přijel, nebyla předmětnou dopravní značkou osazena. Nadto žalobce do ulice Denisova vjel v době, kdy by do předmětné oblasti vjet mohl, i kdyby skutečně byla osazena touto značkou. Žalobce navrhl zrušení napadených rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s.

[3] Žalovaný ve vyjádření k napadenému rozhodnutí uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá (žalobce to v odvolání nezpochybňuje), že jeho vozidlo, které řídil dne 23. 5. 2013 v 11:00 hodin, bylo zastaveno v ulici Pekařská v Olomouci, tedy v místě platnosti dopravní značky IP 27a. Uvedené vozidlo přijíždělo od ulice Denisova. Námitka, že žalobce vjel do ulice Denisova takovou komunikací, která by byla dopravní značkou IP 27a osazena, vychází z neznalosti uvedené lokality. Takováto komunikace se v dané lokalitě nenachází, kdy všechny vjezdy do „Pěší zóny“ jsou dopravní značkou osazeny. Pokud si je tedy žalobce jistý, že žádnou dopravní značku neporušil, toto mohl namítat při silniční kontrole v inkriminovaný den, což však neučinil, kdy se navíc odmítl ke svému jednání vyjádřit a následně i podepsat oznámení o přestupku. Z uvedeného postojů žalobce je zcela zřejmé, že tímto přístupem si chtěl zajistit dostatek času pro případné zpochybnění přestupku, které na webových stránkách www.nechcipokutu.cz nabízí společnost FLEET Control s. r. o., zastoupená Bc. J. K.. Skutečnost, že se žalobce nedostavil k ústnímu jednání, kde mohl svá tvrzení uvedená v žalobě uvést a vyjádřit se tak ke skutečnostem jemu dávaných za vinu, tento závěr žalovaného jen potvrzuje. Žalovanému je zřejmé, že se může žalobce bránit jakýmkoliv způsobem, který není v rozporu se zákonem, ovšem způsob a věrohodnost jeho obhajoby lze zajisté hodnotit mimo jiné i v souvislosti s jeho nečinností od doby spáchání přestupku a tím jeho věrohodnosti. Žalobce ve své žalobě tvrdí, že správní orgán nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, aniž by blíže specifikoval, co dle jeho názoru měl správní orgán ještě provést. Je nutno si uvědomit, že dokazování provádí správní orgán, který není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Žalobce však žádné návrhy neučinil, pouze vyslovuje obecné tvrzení o nedostatečném dokazování. Jak ze spisového materiálu vyplynulo, věcí nezpochybnitelnou je prokázání, že žalobce byl v inkriminovanou dobu v ulici Pekařská v Olomouci, kdy byl jednoznačně ztotožněn jako řidič kontrolovaného vozidla a byl zastaven v úseku označeném dopravní značkou IP 27a. Tato skutečnost byla potvrzena výsledkem zakročujících strážníků. Tedy dle žalovaného byl zjištěn stav věci, o němž nejsou

důvodné pochybnosti. Podle žalovaného provedené dokazování jednoznačně prokázalo zaviněné jednání žalobce, a proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[4] V replice žalobce uvedl, že věří žalovanému, že vjezdy do pěší zóny jsou osazeny značkou IP 27a, avšak vzhledem k tomu, že příjezdová komunikace, po které přijel žalobce, touto dopravní značkou osazena nebyla, nejednalo se o pěší zónu ve smyslu silničního zákona. Žalovaný sice konstatoval, že veškeré vjezdy do pěší zóny jsou označeny, avšak toto tvrzení neopírá o žádný relevantní důkaz, který by byl v řízení proveden. Naopak, strážníci ve své svědecké výpovědi uvedli, že zkontrolovali toliko jednu dopravní značku, nadto tuto ani nezadokumentovali, ač mohli. Argument, že veškeré vjezdy do ulice Denisova jsou dopravním značením IP 27a řádně označeny, tedy žalovaný nijak neprokázal. Naopak žalobce fotografiemi prokázal, že vjezd do ulice Pekařská z ulice Denisova není dopravním značením zakázán. To, zda jsou umístěny dopravní značky IP 27a na vjezdech do ulice Pekařská, správní orgány jinak neprokázaly, ani svědci netvrdili, že by takováto značení viděli či kontrolovali. Tato skutečnost nebyla správním orgánem nijak prokázána a napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné. Žádný ze svědků nevypověděl, že by viděl žalobce vjet do úseku platnosti dopravní značky IP 27a, ani taková skutečnost není popsána v úředním záznamu. Naopak, svědkyně vypověděla ve prospěch žalobce (ač správní orgán tuto část výpovědi interpretoval jako důkaz svědčící proti žalobci), že dopravní značka, kterou měl žalobce porušit, byla zkontrolována, zda je dobře viditelná, nepoškozená a nezakrytá. Dále svědkyně vypověděla, že žalobce měl s vozidlem přijíždět z ulice Denisova v Olomouci. Vjezd do ulice Pekařská z ulice Denisova však není dopravní značkou IP 27a označen (důkaz: foto 1 – 5). Z toho vyplývá, že dopravní značení buď neexistuje, nebo ulice Denisova je součástí pěší zóny, která je označena dopravní značkou IP 27a na příjezdních komunikacích do ulice Denisova. Existuje však více příjezdových komunikací, kterými se lze dostat do ulice Denisova (důkaz: foto 6 – 8). Svědkyně však shodně uvedly ve své výpovědi, že dopravní značka byla zkontrolována. Svědkyně tedy zkontrolovaly pouze jednu dopravní značku IP 27a, kdy vzhledem k tomu, že ve své výpovědi nekonkretizovaly, kterou ulicí měl žalobce vjet do ulice Denisova, nelze mít za prokázané, že zkontrolovaly právě tu dopravní značku, kterou měla být osazena komunikace, po které do ulice Denisova vjel žalobce. K tomu žalobce dodal, že především výrok napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spise, neboť ve výroku je uvedeno, že „vjel do úseku platnosti svislé dopravní značky“. Žádný ze svědků však žalobce vjet do úseku neviděl, ani toto nemá oporu v jiných důkazech. K námitce žalovaného o nevěrohodnosti argumentace žalobce s ohledem na to, že tuto nepřednesl ve správním řízení, žalobce uvedl, že na místě strážníkům sdělil, že nechápe, proč byl zastaven, že se přestupku nedopustil, strážníci s ním však na toto téma nechtěli diskutovat. Žalobce souhlasil s tím, že v průběhu řízení mohl vystupovat aktivněji, avšak žalobce předpokládal, že správní orgán bude zajišťovat důkazy hovořící též v jeho prospěch, tedy, že v rámci dokazování zkontroluje dopravní značení, vyslechne strážníky a jestliže z jejich výpovědí vyplyne, že jej neviděli vjet do zóny označené dopravní značkou IP 27a (což žalobci bylo zřejmé, že neviděli, neboť takové dopravní značení umístěno nebylo), řízení zastaví. Žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 5 As 126/2011 –

68. Nadto v řízení nejde pouze o posouzení skutkových otázek, tedy jakým způsobem se dostalo vozidlo žalobce do údajné omezené oblasti, ale zejména o posouzení právní otázky, tedy zda výrok rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným, protože vjel do úseku platnosti DZ IP 27a, má oporu ve spise a v provedených důkazech. Podle žalobce tuto oporu nemá, neboť ve spise není jediného důkazu, že by do takového úseku vjel, strážníci jej neviděli při konání, kterým by nerespektoval dopravní značení a ani jej při takovém konání vidět nemohli, neboť žalobce prokázal fotografiemi (a žalovaný toto nerozpориje), že v úseku, kde měl žalobce vjet do úseku platnosti DZ IP 27a není tato DZ umístěna (tj. vjezd z ulice Denisova do ulice Pekařská).

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 13. 2. 2014 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[6] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám soud zjistil z úředního záznamu Městské policie Olomouc ze dne 23. 5. 2013, že tohoto dne prováděla hlídka Městské policie Olomouc ve složení strážníků 111 – M. P. a strážník 119 – H. H. kontrolní činnost nad dodržováním svislého dopravního značení IP 27a – pěší zóna v ulici Pekařská v Olomouci. V 11:10 hodin najelo do ulice Pekařská osobní motorové vozidlo tov. zn. Honda, RZ 8T0 2904, šedé barvy. Strážnice M. vozidlo zastavila, ztotožnila řidiče jakožto žalobce. Žalobce byl také vyzván k předložení povolení ke vjezdu do pěší zóny. Toto neměl. Sdělil, že veze zboží do lékárny u svatého Mořice v ulici Opletalova. Bylo mu vysvětleno, že do pěší zóny v tuto dobu nesmí najet ani dopravní obsluha. Také bylo žalobci sděleno, že i kdyby najel v době, kdy do této ulice smí dopravní obsluha, on by se přesto dopouštěl svým jednáním přestupku shora citovaného, protože zásobuje lékárnu v ulici Opletalova, a proto není v ulici Pekařská dopravní obsluhou. Také strážníci M. řekl žalobce, že je bývalý kolega, a proto věří, že mu tento přestupek bude přehlédnut. Strážnice M. řidiči řekla, že řeší všechny řidiče stejným metrem, a když dostala blokovou pokutu řidička, která zde bydlí, proč by neměl dostat blokovou pokutu žalobce. Žalobce se rozčílil a řekl, že do těchto míst jezdí už čtyři roky a každý strážník mu tento přestupek odpustil. Také dodal, že s chlapama se vždy domluvil po dobrém, jenž se strážnicí 111 ne. Žalobce byl strážnicí M. tázán, zda si je vědom přestupku, na což odpověděl, že ano, ale pořád tvrdil své o bývalém kolegovi. Strážnicí M. mu byla uložena bloková pokuta ve výši 200 Kč, což ho velmi zaskočilo a ptal se, zda to myslí vážně, a že je vidět, že prostě potřebuje dávat flastry, vždyť vidí, že přece zásobuje. Strážnice M. mu řekla, že každý, kdo byl řešen za stejný přestupek, měl důvod do té pěší zóny vjet, dokonce i bydlící, který tam najel v době, kdy nesměl. Že není sám, kdo do pěší zóny vjíždí zásobovat. A také mu vysvětlila, že takto jsou zkrátka nastavená pravidla a v tuto dobu sem nesmí ani zásobování. Žalobce začal smlouvat, že kdyby to byla aspoň pokuta maximálně 100 Kč, ale 200 Kč prostě nedá. Strážnice M. řidiči vysvětlila způsoby, jak je možné přestupek

vyřešit. Žalobce zvolil věc sepsat a postoupit ke správnímu orgánu. Do oznámení se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat.

[7] Podle ručně psaného oznámení o podezření ze spáchání přestupku byl přestupek spáchán tak, jak je uvedeno výše, žalobce se do zápisu o podání vysvětlení nepodepsal ani nevyjádřil.

[8] Výzvou ze dne 4. 7. 2013 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k podání vysvětlení. K tomu zmocněnec žalobce Jiří Kocourek ze společnosti FLEET Control s. r. o. písemně správnímu orgánu sdělil dne 24. 7. 2013 (doručeno 26. 7. 2013), že žalobce se rozhodl výpověď odepřít, neboť by jejím provedením nebo i samou jeho účastí před správním orgánem mohl být sám nebo osoba jemu blízká vystavena riziku stíhání pro spáchání přestupku.

[9] Příkazem ze dne 8. 8. 2013 byl žalobce uznán vinným ze shora uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 1.600 Kč. Proti příkazu podal zmocněnec žalobce odpor.

[10] Předvoláním ze dne 4. 10. 2013 byl žalobce prostřednictvím zmocněnce FLEET Control s. r. o. předvolán k ústnímu jednání na 31. 10. 2013. Předvolání bylo doručeno do datové schránky zmocněnce 9. 10. 2013 a žalobci do vlastních rukou 21. 10. 2013.

[11] Přestupek byl projednán 31. 10. 2013 v nepřítomnosti žalobce. Ani žalobce ani zmocněnec se před jednáním neomluvili. Svědkyně – zasahující strážnice P. M. do protokolu vypověděla, že daného dne zkontrolovaly všechny značky IP 27a „Pěší zóna“ v okolí ulice Pekařská, kdy bylo zjištěno, že značky jsou viditelné, nepoškozené a nezakryté. Většinou stávají v pěší zóně v ulici Pekařská po desáté hodině, žalobce v ulici Pekařská v Olomouci zastavili přibližně v 11:00 hodin, kdy přijel z ulice Denisova. Žalobce zastavil u obchodu Bubeník, předložil všechny doklady vyjma povolení do vjezdu do pěší zóny. Sdělil, že jede do Opletalovy ulice jako zásobování. Svědkyně mu vysvětlila, že v této době do Pekařské ulice zásobování nesmí, ale i kdyby byl dopravní obsluhou, nemohl by vjet do ulice Pekařská ani před desátou hodinou, neboť zásobuje ulici Opletalovu. Žalobce tvrdil, že je bývalý kolega, spoléhal na to, že z toho důvodu mu bude odpuštěno. Žalobce si byl vědom přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 200 Kč, kdy sdělil, že je vidět, že potřebují jenom škubat a že s chlapama se vždy domluvil. Trval na oznámení ke správnímu orgánu a uvedl, že by ještě 100 Kč zaplatil, ale více ne. Žalobce byl ve vozidle sám. K dotazu správního orgánu, zda svědkyně může říct s jistotou, že žalobce neoprávněně vjel do úseku platnosti svislé dopravní značky DZ IP 27a, svědkyně odpověděla, že ano.

[12] Svědkyně – zasahující strážnice H. H. jako svědkyně vypověděla, že onoho dne značky IP 27a „Pěší zóna“ kontrolovaly ještě před desátou hodinou. Po desáté hodině už kontrolují neoprávněný vjezd do pěší zóny. Přibližně v 11:10 hodin řešila vozidlo v pěší zóně v ulici Pekařská v Olomouci, které jelo ze směru od ulice Zámečnická, a kolegyně zastavovala vozidlo žalobce, které jelo od ulice Denisova.

Zastavovala ho u sklenářství Bubeník. Žalobkyně si dořešila své vozidlo a zdálo se jí, že kolegyně už věc s žalobcem řeší příliš dlouho, tak za nimi přišla a slyšela, jak žalobce říkal, že to snad nemyslí vážně, že je bývalý kolega, že ho má přehlídnout, neboť tudy už jezdí čtyři roky a s chlapama nikdy problém neměl. Kolegyně mu vysvětlila, že řeší všechny stejně, že zde řešila i paní, která tu bydlí. Uložila mu pokutu. Žalobce s výší pokuty nesouhlasil, říkal, že 100 Kč by ještě zaplatil, ale více ne. K dotazům správního orgánu svědkyně uvedla, že řidič byl ve vozidle sám, jaké vozidlo řidič řídil, si už přesně nevzpomínala, a na dotaz, zda může s jistotou říct, že žalobce neoprávněně vjel do úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a, odpověděla, že ano.

[13] Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2013 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku a uložil mu pokutu v částce 1.600 Kč. Správní orgán vyhodnotil, že výpovědi svědkyň se v rozhodných údajích shodují zejména v tom, že obě svědkyně viděly žalobce, jak daného dne v Olomouci na ulici Pekařská při řízení motorového vozidla neoprávněně vjel do úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“ s dodatkovým textem uvedeným výše, v době, kdy to není dovoleno ani dopravní obsluze. Svědkyně se shodly na všech podstatných skutečnostech, na složení hlídky, na místě, kde měly daného dne stanoviště, kdy toto se nachází v pěší zóně, dále se shodly na celém průběhu přestupkového jednání a kontroly, na směru jízdy žalobce, na místě, kde bylo vozidlo žalobce zastaveno, na době a místě spáchání přestupku i na skutečnosti, že žalobce byl ve vozidle sám. Dále svědkyně shodně uvedly průběh projednávání přestupku i výši navržené pokuty, dále na tom, kdo s žalobcem řešil přestupek, a že dopravní značka DZ IP 27a byla daného dne kontrolována a byla tedy dobře viditelná, nepoškozená a nezakrytá. Správní orgán neshledal ve svědeckých výpovědích žádné rozpory. Za rozhodující správní orgán považoval to, že svědkyně uvedly, že viděly žalobce, jak vjel do úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a s dodatkovým textem, neboť se nacházel v pěší zóně v ulici Pekařská v Olomouci. Strážnice prováděly silniční kontrolu při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti, přičemž nemají na bezdůvodném poškození žalobce nejmenšího zájmu. Proto správní orgán vyhodnotil jejich svědecké výpovědi jako věrohodné, pravdivé a plně prokazující skutečnost, že se žalobce přestupku dopustil.

[14] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že nalézací správní orgán postupoval v souladu s § 3 správního řádu. Svůj závěr opřel o podklady pořízené Městskou policií Olomouc a výpovědi svědkyň, které prováděly kontrolní činnost nad dodržováním svislého dopravního značení IP 27a v pěší zóně v ulici Pekařská v Olomouci. Tyto výpovědi jednoznačně prokázaly, že se žalobce skutku jemu kladeného za vinu dopustil. Žalovaný se zcela ztotožnil s odůvodněním uvedeným v napadeném rozhodnutí.

[15] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[16] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 23. 5. 2013 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 14. 2. 2014.

[17] Dále soud konstatuje, že skutkové podstaty obou přestupků podle účinné právní úpravy existují i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[18] Jako nepřezkoumatelné napadené rozhodnutí soud neshledal. Rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří jeden celek a všechny námitky žalobce a sporné otázky byly v tomto rozhodnutí zodpovězeny. Správní orgány se vyjádřily jak ke zjištění skutkové stavu a vyhodnocení výpovědí svědkyň (správní orgán I. stupně konkrétně a podrobně uvedl, že se jejich výpovědi ve všech vyjmenovaných bodech shodovaly, viz citace výše), v čemž bylo zahrnuto i zjištění skutkového stavu ohledně existence, umístění, viditelnosti a stavu dopravní značky IP 27a.

[19] K věrohodnosti písemných vyjádření policistů soud konstatuje, že nevyvstala žádná pochybnost, proč v souzené věci nelze uvěřit jejich svědectví a odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011–70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti*; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114, *policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek čj. 4 As 19/2007-114).

[20] Žádnou konkrétní pochybnost ke zjištění skutkového stavu, věrohodnosti svědků či důvěryhodností jejich výpovědí ve správním řízení ani v soudním řízení správním žalobce nevznsl. Jeho obhajobu, spočívající v tvrzení, že vjel do pěší zóny před desátou hodinou a setrval v ní po dobu opravy vozidla, shledal soud jako účelovou a proto neprováděl navržený důkaz fakturou za opravu a žádné další dokazování. Tuto skutečnost žalobce ostatně nijak jinak nedokázal ani nenavrhoval důkazy k jejímu prokázání. Pokud svědkyně kontrolovaly před desátou hodinou stav všech dopravních značek IP 27a v dané oblasti, všimly by si odstaveného a opravovaného vozidla, stejně jako by toto bylo možno prokázat výpovědí dalších osob nebo fotografiemi by mohl pořídit žalobce nebo jiná osoba např. mobilním telefonem. Tak se však nestalo. Nadto by žalobce tuto skutečnost vypověděl již při zjištění přestupku nebo kdykoli ve správním řízení.

[21] Žalobcem navrhovaný důkaz fotografiemi soud neprovedl, neboť rozsah pěší zóny a dopravní značení je mu známo v předmětné době jak obecně, tak z úřední činnosti (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2014, čj. 76 A 34/2012 - 17). Pěší zóna v ulici Denisova ve směru od náměstí Republiky začíná již od křižovatky náměstí Republiky – ulice Hanáckého pluku (jak vyplynulo i z věci podle posledně citovaného rozsudku).

[22] Závěrem soud shrnuje k rozsahu žalobních námitek, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[23] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 24. 4. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně